

Porta del Perdó, Catedral de Santiago.

ruxo. Tota una cerimònia gastronòmica i un autèntic plaer per al paladar.

Salvador i Piu no van voler menjar polp: pitjor per a ells! Ramón i jo ens vam atipar com uns lladres.

De Melide, s'ix pel costat del cementiri, que té una església romànica dedicada a Sta. Maria.

El paisatge és ara idíl·lic: aigua, arbres i verd pertot arreu. Deprés de passar per petits llogarets (Boente i Castañeda) i de pujar i baixar moltes vegades, apleguem a Ribadixo da Baixo. Ací, al costat del riu Iso, s'ha rehabilitat l'antic hospital de pelegrins, i el lloc sembla quasi paradisiac. El problema és que no hi ha cap tipus de servei i que, per a menjar o comprar, s'ha d'anar a Arzúa (dos quilòmetres).

Recorde que ací vaig discutir amb tres individus que pretenien dormir a l'alberg. Em vaig adonar que, encara que feia una calor insuportable, ni suats estaven. Raó degué tindre jo, puix que se'n van anar.

Anàrem a dinar a Arzúa, vam cridar un taxi i, per 1.100 ptes, en un restaurant anomenat Venus óal qual ens va portar el taxista ens regalàrem amb una festa gastronòmica semblant a la de Villafranca del Bierzo.

A la posta del sol, la pau i la quietud de Ribadixo és encisadora: tot un luxe al s.

XXI. RIBADIXO DA BAIXO - MONT DO GOZO 36 km

A les 6 h, hem eixit de Ribadixo. Pugem la forta costera que ens porta a Arzúa i, a l'eixida del poble, enfilem un camí en bon estat, envoltat de roures i castanyers però, sobretot, eucaliptus.

El camí avança per llogarets molt petits. Tot i que les pujades són contínues, tanmateix aquesta etapa es fa amb molta tranquil·litat, ja que no tenim cap pressa per arribar a Mont do Gozo, puix que no hi ha res per

veure ni faltarà llitera per a dormir,

Al llogaret de Calle, hi ha una sitja que el camí creua per davall. Després, a la sortida d'aquest llogaret, parem a fer un café amb llet al pati d'una casa habitada com a bar. A continuació, passarem per Salceda i pararem a esmorzar a l'altell de Sta. Irene.

A partir d'ací, el sol començarà a calfar, tal vegada més que cap dia i, a més a més, no fa gens d'aire, per la qual cosa la calor és sufocant.

Ras, Brea, Sta. Irene i Arca són llogarets pels quals anem passant. A Arca, hi ha alberg.

Abans d'arribar al llogaret de Cimadevila, passarem per l'última ombria, amb moltes falgueres. Ve de grat descansar una estona.

A partir d'aquí, una forta pujada entre eucaliptus i una baixada posterior ens permetran salvar l'aeroport de Santiago.

Aplegarem al llogaret de St. Paio, amb una forta pujada, i després a Labacolla, un llogaret més gran que els anteriors, amb diversos bars i restaurants on, tal com fan molts pelegrins, pararem tranquil·lament a dinar; després d'un prolongat descans, arribarem al Mont do Gozo.

Aquest lloc, des d'on els antics pelegrins veien les torres de la catedral de Santiago, ha estat convertit per la Xunta de

Galícia en un macroalberg on el pelegrí perd la identitat.

Per sopar, és preferible fugir dels locals del Mont do Gozo i caminar una estona fins a la carretera general on hi ha una marisqueria en la qual es menja bastant bé i a un preu assequible. Com he dit, el Mont do Gozo té molt poc d'acollidor, però és un dels preus que els pelegrins, com ja he comentat abans, han de pagar per la promoció turística que des de Galícia s'ha fet del Camí de Santiago.

MONT DO GOZO < SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA 5 km

Aquesta passejada es guarda per a l'últim dia per poder arribar a Santiago abans de las 9 h. Així, hi ha temps per a anar a replegar la Compostel·la, deixar la motxilla a l'alberg de Santiago ótambé molt poc acollidor i despersonalitzat i visitar la catedral.

A la catedral, ens podrem adonar de la ignorància de la gent i de quina manera ens convertim, per desgràcia moltes vegades, en mones d'imitació. M'explique: tothom, abans d'entrar a la catedral, s'atura al pòrtic de la Glòria, l'admira, posa la mà a la base de la columna del trencallums i inclina el cap sobre la xicoteta estàtua que hi ha a la base. Però quasi ningú no se n'adona que aquesta figura és la de Samsó, mentre que allò que tothom voldria fer és, en realitat, recolzar el seu front sobre el del Mestre Mateu, que és la figura que hi ha a la base de la columna, però per darrere!, per tal d'aconseguir la seua saviesa. Així doncs, si visiteu la catedral de Santiago, no caiguen en aquest greu error.

La catedral representa per al pelegrí una meta, el final d'un viatge que molts anomenen interior, mentre que per a d'altres serà només turístic o cultural.

Arribats a Santiago i després d'haver oït missa a les 12 h (la missa de pelegrins), és quasi una obligació fer un bon tiberi dinant a qualsevol de les nombroses marisqueries compostel·lanes.

I, després, els comiats, que és potser un dels moments més tristes del Camí.

REFLEXIÓ

De bell nou a Santiago. Aquesta segona vegada, el viatge ha resultat més fàcil, ja que no ha fet tanta calor, portava menys pes a la motxilla i, sobretot, coneixia el Camí. Tan sols voldria afegir una cosa: decidiu-vos a fer el Camí de Santiago. No us en penedireu!

Jo ho repetisc: hi tornaré!